Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἑνιαυσία	δρ. 16.—	Ἑνιαυσία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1875

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΠ. ΔΟΗΝΔΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. – Τόμος 29ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἀπριλίου 1922* — *Ἔτος 44ον. – Ἀριθ. 20*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ὅταν ἄκουσε αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη, ὁ Ἰταλὸς ἔβαλε τὰ γέλια χτυπῶντας τὰ μεριά του.

—Τὸ νταιμόνιο! συλλογιζόταν.... ἦταν κρυμμένο! νὰ ἕνας μικρὸς ἀντιάκριτος!

* * *

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο εἶχε καθησυχασθῆ μαθαίνοντας μὲ τὶ τρόπο τὸ παιδὶ εἶχε μάθει τὴν κατεργαριά του. Ἄλλως τε κι' ὁ Φρέδος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή του. Χωρὶς νὰ δώσῃ στὸν Ἰταλὸ καιρὸ νὰ τοῦ κάνῃ ἄλλες ἐρωτήσεις, τοῦ εἶπε ξάστερα:

—Κύριε Πελιάσκο, κατάλαβα πρὸ ὀλίγου ὅτι στενοχωρηθήκατε πολὺ γιατὶ ἔφυγε τὸ παιδί, ποὺ ἔμπαινε μέσα στὸν Καραγκιόζη... Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι ἴσως μποροῦσα ἐγὼ νὰ τὸ ἀντικαταστήσω... Ἔχετε τὴ διάθεση νὰ πάρετε;

Ὁ μηχανικὸς δὲν ἀπάντησε ἀμέσως, ἀλλὰ ζήτησε μὲ τὸ βλέμμα τὴ γνώμη τῆς γυναίκας του. Ἤθελε νὰ δεχθῆ αὐτὴ τὴν πρόταση, φοβόταν ὅμως νὰ πάρῃ στὴν ὑπηρεσία του ἕνα παιδὶ ἄγνωστο. Ὁ Φρέδος τὸ κατάλαβε.

—Μπορεῖτε νὰστε ἥσυχος, εἶπε. Δὲ θὰ προδώσω τὸ μυστικό σας, κι' ἂν ἀναλάβω μιὰν ὑποχρέωση μαζί σας, θὰ τὴν κρατήσω, νὰστε βέβαιος.

—Ἀλήθεια;

Τὸ παιδὶ θυμήθηκε τὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας, κούνησε τὸ κεφάλι του κι' εἶπε:

—Ἀλλοίμονο! Ἐγὼ κράτησα ἄλλες φοβερώτερες, πολὺ φοβερώτερες.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν εἶχε πεῖ αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τέτοια πεποίθηση καὶ λύπη, ὥστε ὁ μηχανικὸς ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος δυσπιστίας.

—Μικρό μου φίλε, τοῦ εἶπε πιάνοντάς του τὸ χέρι καὶ φέρνοντάς το πάνω στὴν καρδιά του, σὲ πιστεύω, σὲ πιστεύω! Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶσαι καλὸ καὶ τίμιο παιντί. Ἀργότερα, ἄμα θὰ γνωριστοῦμε, θὰ μοῦ ντιηγκηθῆς τὴν ἱστορία σου· γκιὰ τὴν ὥρα σὲ παίρνω ...Ἀλήθεια, Κονσουέλα;

—Βεβαιότατα! ἀπάντησε ἡ χοντρὴ γυναίκα, κουνῶντας τὰ κατσαρά της.

Ὁ Φρέδος δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρά του.

—Θὰ ἰδῆτε, εἶπε, ὅτι δὲ θὰ μετανοιώσετε.

—Θὰ σοῦ ντίνω, εἶπε ὁ Ἰταλός, ὅπως καὶ στὸν ἄλλον, τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέρα, τροφὴ καὶ κατοικία...Βλέπεις, ἐγκὼ πληρώνω μεγκαλεῖο, βασιλικά!

«—Εἶναι προδοσία!»
(Σελ. 146, στ. γ')

— Πραγματικῶς! ἀπάντησε θαμβωμένος ὁ Φρέδος.

Τέσσερα φράγκα τὴν ἡμέρα, ἑκατὸν εἴκοσι τὸ μῆνα, τροφὴ καὶ κατοικία! Θὰ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ στὴ μητέρα του πενῆντα φράγκα περισσότερα ἀπ' ὅ,τι τῆς πήγαινε ὅταν ἦταν μὲ τοὺς κλέφτες, καὶ τὸ σπουδαιότερο, θὰ τὰ κέρδιζε πραγματικῶς μόνος του αὐτὰ τὰ λεπτά, τίμια.

—Τόκα μιά! φώναξε ὁ μηχανικὸς τεντώνοντας τὴν πλατειά του παλάμη γιὰ νὰ ἔτσι ἡ συμφωνία.

— Τόκα! ἔκαμε ἀδίσταχτα ὁ Φρέδος.

Ἡ συμφωνία εἶχε κλείσει κι' ἀμέσως ἡ Κονσουέλα εἶπε στὸ παιδὶ ὅτι θὰ ἐπήγαινε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐγκατάστασή του, ἀφοῦ στὸ ἑξῆς θὰ ἔμενε σπίτι τούς.

«Καλύτερα ἔτσι, ἔλεγε ὁ μηχανικός. Δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ ἀπιστίες καὶ θὰ τὸν ἔκω πάντα στὸ κέρι.»

Ἡ Κονσουέλα ὡδήγησε τὸ παιδὶ στὸ δωμάτιό του: ἦταν ἕνα ὡραῖο δωματιάκι στὴν πισινὴ πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ, κομψότατα ἐπιπλωμένο.

Ὁ Φρέδος, βλέποντας τὰ ὡραῖα ἔπιπλα, τὶς κουρτίνες καὶ τὶς μαλακὲς πολυθρόνες τοῦ δωματίου του, θυμήθηκε τὴν τρώγλη, ὅπου κατοικοῦσε ὡς τώρα καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρά του. Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τοῦ εἶπε ἐνθουσιασμένος:

—Εἶμαι γεμᾶτος χαρὰ ποὺ θὰ καθήσω μαζί σας.

Οἱ τόσο καλὲς διαθέσεις τοῦ καινούργιου ὑπαλλήλου, ἐσυγκίνησαν τὸ μηχανικὸ καὶ τὴ γυναίκα του. Παρ' ὅλες τὶς πρωτοτυπίες τους, ἦταν ἐξαίρετοι ἄνθρωποι κι' ὁ μεγάλος τους καϋμὸς ἦταν ποὺ δὲν εἶχαν παιδιά. Γιαὐτό, μὲ τὸ συνηθισμένο ἐνθουσιασμὸ τῆς φυλῆς τους, αἰσθάνθηκαν ἔξαφνα μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ τόσο ἐπίκαιρα τοὺς τόστειλε ἡ τύχη.

Ὁ σινιὸρ Πελιάσκο δὲν τὄκρυψε ἀπ' τὸ μαθητή του ὅτι χρειαζόταν πολλὴ ἐργασία, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ παίζῃ τὸ ρόλο του.

—Καταλαβαίνεις, μπαμπίνο, τοῦ ἔλεγε, εἶμαι μεγκάλος ἐφευρέτης

«Ἐκάθισε μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι...
(Σελ. 154, στ. α.)

ἐγκῶ καὶ κάτε μέρα, στὴν Ἔκτεθη, ντείχτω τὴ μηχανή μου ὅλο σε βασιλιάντες! Σὰν τὸν Ταλμᾶ! (*)

Ὁ Φρέδος δὲν ἤξερε τὸν Ταλμά. Ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ ποσο ἦταν σφαλερὸ νὰ συγκρίνεται ἕνας μηχανικος καραγκιόζῃδων μὲ τὸν μεγαλο τραγικό. Ἐδεσαίωσε ὅμως τὸν κύριό του ὅτι θἀδανε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ.

Τὸ παιδὶ πετοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του. Εἶχε βρῇ δουλειά...δουλειὰ λιγάκι παράξενη, αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, παντως ὅμως προτιμότερη ἀπὸ κείνη ποὺ λίγο ἔλλειψε νὰ κάμῃ. Κατοικοῦσε σ' ὡραιότερο δωματιο,σὲ μιὰ καλὴ συνοικία, μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀπαίσια ἐκείνη «Ἀφθονία»,καὶ τὶς κατακόμβες.

Ἀ! πόσο θὰ ἦταν εὐτυχισμένος, ἂν δὲν αἰσθανόταν νὰ κρέμεται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, σὰν ἀπειλή, τὸ «ἀριστούργημα» ποὺ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κόψῃ κάθε δεσμὸ μὲ τοὺς ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας!

«—Τέλεια! ταυμάσια! φώ αξε ὁ Ἰταλός.» (Σελ. 151, στ γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ ζωντανὸς Καραγκιόζης

Πόσο ὡραία κι' εὐτυχισμένη ζωὴ φαινόταν πὼς θὰ περνοῦσε ὁ Φρέδος στὸ σπίτι τῶν νέων του κυρίων!

Ἡ καλή του πράξη εἶχε ἀμειφθῇ κι' εὐλογοῦσε ὁλοένα τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε φέρει τὸ πορτοφόλι στὸν Ἰταλό.

Μὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους εἶχε ξεθαρρέψει ἀπ' τὴν πρώτη μέρα.

Στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ, ὁ σινιὸρ Πελιάσκο μὲ τὴ βαθυκόκκινη ρόμπα του, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ὑπαλλήλου του, τὸν ρώτησε πῶς πέρασε τὴ νύχτα καὶ τοῦ εἶπε:

—Καὶ τώρα, καρίσσιμο, ἀρκίζει ἡ ἐργκασία.

—Μετὰ χαρᾶς, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φρέδος· εἶμαι στὴ διάθεσή σας.

Ὁ μηχανικὸς πῆρε τὸ Φρέδο στὸ ἐργαστήρι του. Ἦταν μεγάλο δωμάτιο, καὶ στὴ μιὰ του γωνιὰ εἶχε μιὰ μικρὴ σκηνή, ὅπου θὰ γινόνταν οἱ «δοκιμές».

Ἡ σινιόρα Πελιάσκο, μὲ τὰ μαλλιά της πάντα στὶς φουρκέττες, ἔτρεξε γιὰ νὰ ἰδῇ κι' αὐτὴ τὶς ἀσκήσεις τοῦ Φρέδου.

Κάθησε μπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι, ὅπου ἦταν ἕνα πελώριο φλυτζάνι μὲ γάλα, καὶ μουσκεύοντας ἀδιάκοπα βουτυρωμένες φέττες, ἐδήλωσε ὅτι θὰ παρακολουθήσει τὸ θέαμα γεμάτη προσοχή.

Ὁ Φρέδος ἀκολούθησε τὸν μηχανικὸ πίσω ἀπὸ τὴ σκηνή κι' ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ἄρχισε τὸ μάθημά του. Δυὸ ἀπαραλλαχτες καρέκλες ἦταν βαλμένες ἐκεῖ-κάπου. Στὴ μιὰ ἦταν ὁ μηχανοκίνητος καραγκιόζης καὶ στὴν ἄλλη ἦταν ὁ ἄδειος. Ὁ Ἰταλὸς ἔβγαλε πρῶτα ἀπ' τὸ κουτὶ τὸν καραγκιόζη τῆς ἐφευρέσεώς του. Τὸν κούρδισε κι' ὁ Φρέδος εἶδε ὅτι τὸ μηχάνημα περπατοῦσε θαυμάσια: ἔσκυβε τὸ κεφαλι, τὸν κορμό, κουνοῦσε τὰ χέρια, σήκωνε τὸ πόδι μὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ τρόπο.

—Βλέπεις, μικρέ, ἔλεγε ὁ μηχανικός, ὅτι εἶμαι καλὸς μηχανικὸς κι' ἡ ἐφεύρεσή μου ταῦμα! Μὰ γκιὰ νὰ τραδήξουμε τὸν κόσμο,ἔπρεπε νὰ βροῦμε κάτι καλύτερο, κάτι φανταστικό, μιὰ καλὴ ρεκλάμα... γιατὶ ἡ ρεκλάμα, βλέπεις, ἀμίκο μίο, εἶναι ἡ ψυκὴ τοῦ ἐμπορίου. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ κάμω ἕναν ἄλλο καραγκιόζη, ὅμοιο μὲ τὸν πρῶτο, ποὺ ἀντὶ ὅμως νὰ ἔχῃ μέσα μιὰ μηκανή, νὰ ἔκῃ ἕνα παιντάκι. Τὸ παιντάκι, φυσικά, ντουλεύει καλύτερα ἀπ' τὴ μηκανή, κάθεται, καπνίζει σιγαρέττο, στέλνει φιλιά, ντιαβάζει ἐφημερίντα...κι' ὁ κόσμος τρελλαίνεται καὶ τρέκει ν' ἀγκοράσῃ τὸν ἀντρείκελλό μου.

Ὁ Φρέδος ὡμολόγησε πὼς ἡ ἰδέα ἦταν ἔξυπνη, ἐτόλμησε ὅμως νὰ ρωτήσῃ:

—Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀγοράζουν τοὺς καραγκιόζῃδές σας, δὲν τὸ βλέπουν ὅτι, μ' ὅλο ποὺ εἶναι ὡράτα καμωμένοι, δὲν κάνουν ὅσα ὁ ἄλλος;

Ὁ Ἰταλὸς ἔβαλε τὰ γέλια:

—Μὰ βέβαια! εἶπε, τὴ μηκανὴ νούμερο 1, ντὲν τὴν πουλῶ! πουλῶ μόνο τὸ νούμερο 2. Εἰντοποιῶ τὸν κόσμο γι' αὐτὸ κι' ὅλοι μένουν εὐκαριστημένοι ἀπ' τὸ νούμερο 2, ποὺ εἶναι κι' αὐτὸ ὡραῖο. Πρέπει, βλέπεις, μικρέ μου, νὰ κάνουμε ἐντύπωση στὸν κόσμο. Ὁ ζωντανός μου Καραγκιόζης εἶναι ἡ ρεκλάμα, τὸ ντόλωμα γιὰ νὰ μποῦνε,καὶ τότε ἀγκοράζουν τὸ μηκάνημά μου.

Ὁ Φρέδος ἐπείσθηκε κι' ἐδήλωσε πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του. Ὁ μηχανικὸς τότε ἄνοιξε τὸ κουτὶ κι' ἔδειξε στὸ παιδὶ πῶς ὁ καραγκιόζης, ἄνοιγε στὰ δύο μὲ ριζέλες, ὕστερα τοῦ εἶπε νὰ γδυθῇ, τὸν ἔμπασε στὸ ἀδειανὸ ἀνδρείκελλο καὶ τὸν ἔκλεισε μέσα.

Τὸ παιδὶ βρέθηκε ἔτσι φυλακισμένο μέσα σ' ἕνα εἶδος κουτιοῦ, ποὺ ἐφαρμοζόταν ἀκριβῶς στὸ σῶμα του.

Ἔβλεπε ἀπ' τὰ μάτια τῆς κούκλας, ἀνέπνεε ἀπ' τὴ μύτη της καὶ δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ στενοχωρία.

—Τώρα, εἶπε ὁ Ἰταλός, τὸ εἶναι νὰ κουνιέσαι σὰ μηκανή, ὄκι σὰν ἄντρωπος ἀληθινός... ἐντῶ εἶναι ἡ ντυσκολία!... Αὐτὸ πρέπει νὰ μάτης, μίο κάρο.Γκιὰ νὰ ἰντοῦμε: σήκω τὸ ντεξί σου κέρι... Ἀβάντι!

Ὁ Φρέδος θυμήθηκε πῶς κουνιόταν ὁ προκάτοχός του, ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ στὴν Ἔκθεση, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν μιμηθῇ. Σήκωσε τὸ χέρι του μὲ μικρὰ κανονικὰ τινάγματα, κρατῶντας το τεντωμένο, σὰ νάταν ξύλινο, κι' ὕστερα ἀφίνοντάς το νὰ πέσῃ.

—Τέλεια! ταυμάσια! μιρομπολάντο! ἐφώναξε ὁ Ἰταλὸς ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ δοκιμή· μὲ τὸ πρῶτο τὸ κατάλαβες! εἶσαι ἔξυπνο παιντί!

Κι' ἡ σινιόρα Πελιάσκο ἔτρωγε τὶς μπουκιές της μὲ τὸν ἴδιο θαυμασμό.

«Ἐμελέτησαν» ἔτσι ὅλες τὶς κινήσεις.

Ὁ Φρέδος κάθησε μὲ μικρὰ τινάγματα, κάπνισε ἕνα σιγαρέττο μέσ' ἀπ' τὰ ξύλινα χείλη του, χτύπησε μὲ τὸ μπαστούνι του, χαιρέτισε καὶ τέλος, ἔφυγε μὲ βῆμα αὐτοματικό, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ τῶκανε μιὰ καλὴ μηχανή.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ὁμοιότητα, ὁ σινιὸρ Πελιάσκο ἔβαλε καὶ τοὺς δυὸ καραγκιόζῃδες μαζί. Κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὸν μηχανικὸ ἀπ' τὸν ζωντανὸ καραγκιόζη, ὅταν περπατοῦσαν.

Μὲ τὴν πρώτη λοιπὸν δοκιμή, ὁ Φρέδος εἶγε τελειοποιηθῇ. Οἱ Ἰταλοὶ ἦταν κατενθουσιασμένοι.

Μόλις τὸ παιδὶ βγῆκε ἀπ' τὸ καύκαλό του, ὁ Πελιάσκο τ' ἀγκάλιασε διαχυτικώτατα.

—Εἶσαι ταυμάσιο, μπαμπίνο, τοῦ εἶπε, ταυμάσιο!....

Ἡ σινιόρα, μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀκόμη, προχώρησε κι' αὐτὴ γιὰ νὰ συγχαρῇ τὸ παιδί.

Ἀποφασίστηκε ν' ἀρχίσῃ τὶς παραστάσεις του σήμερα κι' ὅλας στὴν Ἔκθεση. Κι' ἔτσι, κατὰ τὴ μία μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Φρέδος Δυρμπάν, μὲ τὸ δάσκαλό του, ἔφτασε στὸ μέγαρο τῶν Ἡλυσίων.

Τρεῖς φορὲς ἔπαιξε τὸ ρόλο του καὶ φαίνεται πὼς ἐπέτυχε ὅσο εἶχε πετύχει καὶ στὶς δοκιμές· γιατὶ πάρα πολὺς κόσμος μαζεύτηκε μπρὸς στὴ σκηνή, ὅπου ὁ Πελιάσκο ἔκανε τὶς ρεκλάμες του.

Οἱ μαμάδες καὶ τὰ παιδιὰ ἀγωνιζόνταν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἰδοῦν αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ μηχανή, κι' ὁ Πελιάσκο ἐσημείωσε στὸ καρνέ του δεκατέντε παραγγελίες γιὰ καραγκιόζῃδες,— φυσικὰ τοῦ νούμερου 2, γιατὶ ἀδυνατοῦσε (ξέρουμε γιὰ ποιὸ λόγο) νὰ προμηθεύσῃ στοὺς πελάτες του τὸ περίφημο αὐτὸ νούμερο 1, ποὺ ἐδήλωνε πὼς δὲν τὸ πωλοῦσε.

* * *

Ἡ ζωὴ τοῦ Φρέδου ἐξακολουθοῦσε ἔτσι· τρεφόταν καλά, κατοικοῦσε σ' ὡραῖο σπίτι, οἱ ἀγαθοὶ Ἰταλοὶ τοῦ ἔκαναν κάθε περιποίησῃ καί,μὲ μιὰ λέξῃ, ἦταν τὸ εὐτυχέστερο παιδὶ τοῦ κόσμου.

Στὰ διαλείμματα τῶν παραστάσεων, γύριζε κι' ἔλεπε τὰ θαυμάσια πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Ἔκθεση.

Τώρα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἔντιμο ἐπάγγελμα, ἀποφάσισε νὰ φανερώσῃ τῆς μητέρας του ὅτι εἶχε φύγει ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἀζάρ.

Παρ' ὅλη τὴν ὑπόσχεση, ποὺ εἶχε ἀποσπάσει ἀπ' τὸν παλιό του ἀφεντικό, δὲν ἔπαυε νὰ φοβᾶται μήπως ὁ μαραγκὸς τῶλεγε καμμιὰ μέρα τῆς μητέρος του· γιαὐτὸ βιαστηκε νὰ τῆς ἀναγείλῃ μόνος αὐτὴ τὴν ἀλλαγή.

Μιὰ ἑβδομαδα εἶχε περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνέλαβε ὑπηρεσία στοῦ σινιορ Πελιάσκο· κι' ἓν ἀπόγεμμα, ἀφοῦ τέλειωσε νωρὶς ἡ παράσταση στὴν Ἔκθεση, ἔτρεξε στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Κοντρεσκαρπ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(*) Talma=Γάλλος ἠθοποιός, εὐνοούμενος τοῦ Μ. Νοπολέοντος. Ἔπαιξε στὸ Erfurt, μπρὸς σὲ ἀκροατήριο ἀπὸ βασιλιάδες (devant parterre nn de rois).

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Κάτω ἀπ' τὸν ἀκριβοθώρητο ἥλιο ποὺ ἔφεγγε, πήγαμε ἕναν περίπατο βιαστικὸ μέσα ἀπ' τὰ χωραφια, ὥς τὰ κοντὰ κυπαρισσάκια ποὺ κουνιοῦνται απανω ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ ψύχρα μᾶς μελάνιαζε τὰ χέρια. Τὸ κακο χιόνι τὸ εἴδαμε νὰ καθεται ἀλλυωτο, λιγοστὸ στὰ βουνὰ τριγύρω· ἄσπριζε σκληρὰ μέσα στὸ σουρούπωμα καὶ μᾶς ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια. Ἕνα σωρὸ κουρέλια, πεταμένα ροῦχα, ἀνάδιναν γαλαζιο καπνὸ ἀνάμεσα στὰ τρεμουλιαστὰ ἀγριόχορτα. Σ' αὐτὲς τὶς μοναξιὲς ἡ φωνή μας ἀδυνατίζει καὶ χανεται. Ἡ πνοή ποὺ σκουντᾷ τὶς μυτερὲς κορφούλες τῶν κυπαρισσιῶν, τὴν παίρνει μαζί της. Ἄχ, πότε νἄρθῃ ἡ ! Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ ῥεμματιά, θὰ σφεντονίσῃ τοῦφες ἀπὸ ἀγριανεμῶνες, ἀπὸ παπαροῦνες κόκκινες κι' ἀπὸ πεταλούδες!

Ἕνα σκυλλὶ ἦρθε κοντά μας, χωρὶς νὰ γαυγίσῃ, πῆγε ὕπουλα νὰ μᾶς δαγκώσῃ· ὅμως ἕνας γέρος, καλὸς καὶ ἥμερος σὰν κορίτσι, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ φτυάρι ποὺ ἔσκαβε, τὸ φώναξε μέσα· τὸ προσωπο τοῦ γέρου ἔμοιζε μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ κι' εἶχε ἐκείνη τὴν εἰρήνη ποὺ πέρνουν ὅσοι ἄνθρωποι ζοῦν κοντα στὰ χορτα. Ἐγώ, ἂν δὲν ἤμουν ἄνθρωπος, ἤθελα νἄμουνα ἕνα χλωρὸ φύλλο μαρούλι, ἕνα γλυστερὸ κοτσάνι σανός... Θὰ μὲ πότιζε ἕνα χαϊδευτικὸ νερακι, τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου θὰ μὲ νανούριζαν ἀναμεσα στοὺς συντρόφους μου.Δὲ θὰ σαλευα, δὲν θὰ μιλοῦσα, θὰ ἤμουν ὅλο εἰρήνη, εἰρήνη... Τόσα σταχυα, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, καὶ ξέρει, καθένα πὼς εἶναι κοντὰ στὸ ἄλλο· κι' ὅλα σωπαίνουν. Μὰ δὲν εἶναι κουτὸ αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι; Σκέπτομαι τοῦ κόσμου τὰ κουτὰ πρόγματα. Ἡ μαμμὰ πιὰ ἔχασε κάθε ὑπόλῃψῃ γιὰ τὸ μυαλό μου. «Καῦμένε, μοῦ λέει, λὲς ὅλο κάτι λόγια, σὰ νἄσουν κανένα μωρό!» Μεγαλώνω, κι' ὅμως δὲν μπορῶ παρὰ μόνο νὰ πάψω πιὰ νὰ λέω αὐτὰ τὰ πραμματα.

Ἕνα βαθουλόμματο ἄλογο, μὲ ἀραιή, μαδημένη χαίτη, ἄσπρο, λιγνό, βουτάει τὴ μούρη του στὸ χορτάρι καὶ μουσκεύει τὰ ρουθούνια του ἀπ' τὴν ὑγρασία, χωρὶς ν' ἀνασηκώνῃ τὸ τριγωνικὸ του κεφάλι, μᾶς μισοβλέπει καθὼς τὸ προσέχουμε. Ἀπ' τὸ χαμηλὸ σπιτάκι, τριγυρισμένο ἀπὸ ξερὲς καλαμιές, φωναζει μιὰ παραπονιαρα φυσαρμόνικα ἕνα παλιὸ τραγοῦδι· (ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἔχουν φτάσει τὰ καινούργια τραγούδια). Τὸ σπιτακι εἶναι ὁλόκλειστο ἀπὸ τὸ κρύο· ὁ ἥλιος, κατεβαίνοντας κάτω ἀπ' τὸν οὐρανό, κάνει τ ούς θολοὺς φεγγίτες του νὰ τρέχουν αἷμα.

Κορίτσια μὲ μακρουλὲς κοτσίδες καὶ σερτὲς ἠχηρὲς φωνές, σέρνουν τὰ παλιοπάπουτσά τους μ' εὐχαρίστησῃ μέσα στὴ σκόνῃ. Οἱ τρομπέττες τῶν αὐτοκινήτων μοιάζουν φωνὲς πουλιῶν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν, μακρυά...

Ὅσο γυρίζομε, βλέπομε τὸ τέλειωμα τῆς Κυριακῆς: ἕνα παιδάκι ποὺ παραμιλαει κάτω ἀπ' τὴν ἥσυχη σελήνη· μιὰ γυναίκα κουρασμένη ποὺ βαστάει ἕνα μικρὸ ἀπ' τὸ χέρι κι' ἄλλο ἔρχεται πίσω της μὲ κλαμματα· μιὰ συντροφιὰ ποὺ τραγουδάει χωρὶς ὄρεξη. Σ' ἓν' ἄλλο σπίτι, μιὰ μητέρα μὲ τὸ γιό της ξεκλειδώνουν τὴν πόρτα· ἕνα σκυλλὶ κλαίει ἀπὸ μέσα· ἀκοῦμε: «Ἀράπη! Ἀράπη!» καὶ τὸ σκυλλὶ ποὺ γρατζουνίζει ὕστερα πάλι «Ἀράπη» κι' ἐκεῖνο ποὺ κλαίει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἀπὸ χαρά, ἀπὸ εὐτυχία, ποὺ τοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη.

(Σαν Ζωὴ καὶ σαν Ὄνειρο)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰν ἱστορία, ποὺ θὰ σᾶς δειξει πόσο γελοῖο εἶναι νἀφοβᾶται κανεὶς μὲ τὸ τίποτε,ὅταν αἴφνης συμβαίνει νὰ τρίξῃ ἕνα ἐπίπλοῃ νὰ κινηθῇ λιγακι ἡ κουρτίνα ἀπ' τὸν ἀέρα ἢ ν' ἀκουσθῇ κανένα ποντίκι νὰ τρέχῃ στὴν ἀποθήκη.

Καθουμαι σ' ἕνα μοναχικὸ ἐξοχικὸ σπιτακι κι' ἔχω καὶ μιὰ μικρὴ ἐξυπνη γάτα.

Ἕνα βράδυ, ἐνῷ κοιμώμουν ἥσυχα-ἥσυχα. μὲ ξύπνισε ἕνα ξαφνικο κουδούνισμα. Πετάγομαι ἀπανω καὶ τρέχω νὰ ἰδῶ. Μόλις ἄνοιξα τὴν πόρτα μου, ἡ γάτα μου, ποὺ εἶχε μείνει ἀποραδὺς ἔξω, χώθηκε τρέχοντας μέσα στὸ σπίτι. Κοιτάζω στὸν κῆπο. κανεὶς. Προχωρῶ ὥς τὰ κάγγελα, κοιτάζω στὸ δρόμο, κανεὶς.

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, ἄλλο κουδούνισμα. Ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο βράδυ, ἀνοίγω τὴν πόρτα, ἡ γάτα μου χώνεται πάλι μέσα, μὰ δὲ φαίνεται κανεὶς, οὔτε στὸν κῆπο οὔτε στὸ δρόμο.

Τὸ τρίτο βράδυ, τὰ ἴδια. Δὲν ἤξερα τί νὰ καμω. Πηγαίνω σ' ἕνα φίλο μου νὰ τὸν συμβουλευθῶ. Αὐτὸς μοῦ δάνεισε τὸ σκύλο του, ἕνα μεγαλόσωμο μπουλτόγκ, ποὺ ἦταν πρώτης ταξεως φρουρός.

Ἀπὸ φόβο μὴν ὁ σκύλος αὐτὸς τὰ βάλῃ μὲ τὴ γάτα μου,—κι' ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴν πνίξῃ,—τὴν ἔκλεισα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μέσα κι' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ξύπνησα τὸ ἄλλο πρωΐ χωρὶς νὰ μοῦ ταράξῃ κανεὶς τὸν ὕπνο μου. Οὔτε τὸ κουδούνι εἶχε χτυπήσει, οὔτε ὁ σκύλος εἶχε γαυγίσει.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ἐγύριοα τὸ σκύλο στὸν κύριό του. Τὴ νύχτα, νέο κουδούνισμα. Ζυγώνω ἀθόρυβα στὴν πόρτα καὶ περιμένω. Χτυποῦνε παλι τὸ κουδούνι. Ἀνοίγω ἀπότομα καὶ ἔξω: κανεὶς! Μόνο ἡ γάτα χώθηκε τρέχοντας στὸ σπίτι.

Ἄρχισα νὰ τὰ χάνω. Ὥστόσο ἤθελα νὰ ξεκαθαρίσω τὸ πρᾶγμα. Γεμίζω τὸ πιστόλι μου, παίρνω ἕνα βαρὺ πανωφόρι καί, τὸ βράδυ βγαίνω καὶ κρύβομαι πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, ἀπ' ὅπου ἔβλεπα καλὰ τὸν κῆπο, τὰ κάγγελα καὶ τὸ κουδοῦνι.

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει, κάνει

ψύχρα κι' ἐγὼ δὲ σαλεύω καθόλου, γιὰ νὰ μὴ κάμω θόρυβο. Τὸ κρύο μὲ περνᾷ ὥς τὸ κόκκαλο, γύρω μου δὲ διακρίνω τίποτε, ἀρχίζω σιγά-σιγὰ νὰ χάνω τὸ θάρρος μου καὶ περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ὄγῃ τὸ φεγγάρι. Οἱ ὧρες περνοῦν, κάποιο γειτονικὸ ρολόϊ χτυπάει μελαγχολικά, ὁ ἀέρας κάνει τὰ κλαδιὰ νὰ σαλεύουν καὶ σαρώνει τὰ ξερὰ καὶ πεσμένα φύλλα. Κάθε θόρυβος μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω. Ἄραγε τί θὰ ἰδῶ; Ποιὸς νὰ εἶν' αὐτὸς ποὺ ἔρχεται κάθε νύχτα καὶ μοῦ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι, χωρὶς νὰ κατορθώνω νὰ τὸν προλαβω καὶ χωρὶς ν' ἀφίνῃ κανένα ἴχνος; Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γύριζα στο σπίτι.

Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ αὐτὴ βγαίνει τὸ φεγγαρι καὶ μοῦ δινει λίγο θαρρος. Τώρα βλέπω καθαρὰ γύρω μου. Τὰ δέντρα ὅμως σχηματίζουν φανταστικὲς σιλουέττες κι' ἀντὶ νὰ τρομάζω τώρα ἀπ' τοὺς κρότους, τρομαζω μὲ ὅ,τι βλέπω. Ἐκεῖ δά, στὸ διπλανό μου δέντρο, μοῦ φάνηκε πὼς κάτι σάλεψε. Καὶ κεῖνος ὁ θαμνος σὰ ν' ἀλλαζῃ θέση σιγά-σιγά... Μοῦ ἔρχονται στὸ νοῦ ἱστορίες ἀγρίων, ποὺ εἶχα κάποτε διαβάσει: ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ ἐγκληματίσουν, παίρνουν σχῆμα θάμνου καὶ προχωροῦν σιγά, τόσο σιγά, ποὺ κάνουν μιὰ ὥρα νὰ περάσουν μόλις ἕνα μέτρο καί, ξαφνικά, ρίχνονται στὸ θῦμα τους. Ἀνοίγω τόσα τὰ μάτια μου, τεντώνω τ' αὐτιά μου, προσέχω στὸ κάθε τί.

Ἔξαφνα ἀκούω ἕνα ἀκαθόριστο σύρσιμο, μιὰ μικρὴ εὐκίνητη σκιὰ περνᾷ γρήγορα ἀπ' τὸν τοῖχο ποὺ ὑποστηρίζει τὰ κάγγελα, φτάνει στὸ κουδούνι καὶ ἀναγνωρίζω τὴ γάτα μου: εἶχε χώσει τὸ μπροστινό της πόδι στον κρῖκο τῆς ἀλυσσίδας τοῦ κουδουνιοῦ καὶ μοῦ χτυποῦσε νὰ τῆς ἀνοίξω!

Τότε κατάλαβα πὼς εἶχα φοβηθῆ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε καὶ θὰ θυμᾶμαι πολὺν καιρὸν ἀκόμη τὶς συγκινήσεις αὐτῆς της νύχτας.

(Μετάφρασις) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΘΩΣ ΕΡΧΕΤ' Η ΑΝΟΙΞΗ

3.

Οἱ ἑσπερινοί μᾶς προσκαλοῦν ε
Σὲ λιτανίες παθητικές.
Τὸ χείλη ἂς κινηθοῦν νὰ
Θερμὲς καὶ ὥραῖες προσευχές.

Κι' ἀπ' τὶς καρδιὲς ἂς ἀναβρύσει
Ποτάμι, ὁ ὕμνος, μουσικο.
Ἡ εὐγνωμοσύνη μας σὰν βρύση
μὲ ψίθυρο ἂς χυθῆ φαιδρό.

Ἂς δεηθοῦμε· ἡ ἄνοιξη πέρα
Φ.άνει ἀπὸ κάμπους καὶ βουνά,
Ἔτσι ἁπαλὰ σὰν μιὰ φλογέρα,
Ποὺ σιγοπαιζει στὴν ἐρημιά.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα ἄρθρο τοῦ κ. Ν. Λάσκαρι, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ πολὺ γιὰ μερικὲς παράξενες συμπτώσεις καὶ νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια ἑνὸς μεγάλου φιλοσοφου. «Οἱ ἐξαιρετικὲς συμπτώσεις, λέγει, εἶναι τόσο συχνὲς στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε καταντοῦν κανόνας· καὶ πολλὲς μᾶς δείχνουν ὁλοφάνερα πὼς ἕνας Νοῦς κυβερνᾷ τὸν κόσμο ὥς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες». Τέτοιες εἶναι κι' οἱ συμπτώσεις ποὺ μᾶς διηγεῖται στὸ ἄρθρο του ὁ κ. Λασκαρις. Ἀκοῦστε καὶ κρίνετε.

Ὁ γνωστότατος αὐτὸς κωμωδιογράφος εἶναι συγχρόνως καὶ ἱστορικὸς τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου. Χρόνια τώρα παιδεύεται, μελετᾶ, μαζεύει δοκουμέντα καὶ γραφει σιγὰ-σιγὰ τὴν Ἱστορία του. Ἓν' ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ ποὺ τον ἀπασχόλησε περισσότερο, ἦταν καὶ τὸ πρῶτο-πρῶτο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν. Ἤξερε πὼς εἶχε κτισθῆ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος, ἀπὸ σανίδες. Ἀλλὰ ποῦ ἀκριβῶς, σὲ ποιὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν ἦταν αὐτὴ ἡ παραγκα, τί σχέδιο εἶχε, πόσον καιρὸ ἐστέγασε τὸ «Ἑλληνικὸ Θέατρο» καὶ τί ἀπέγεινε, ὁ κ. Λασκαρις δὲν ἤξερε, οὔτε μποροῦσε νὰ μάθῃ ἀπὸ κανένα. Ἔψαχνε, ρωτοῦσε, χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ χρόνια,—τίποτα! Κι' εἶχε ἀπελπισθῆ πιά: Ἡ Ἱστορία του θάφινε τὸ ζήτημα τοῦ πρώτου θεάτρου τῶν Ἀθηνῶν σκοτεινό. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ διαφωτίζῃ, ταίριαζε μάλιστα νἄχῃ καὶμιὰ εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης παράγκας, γνησία, αὐθεντική. Γι' αὐτὸ ὁ ἱστορικός μας ἦταν ἀπελπισμένος καὶ λυπημένος..,

Ὅταν ἄξαφνα, μιὰ μέρα, φυλλομετρῶντας ἕνα παλιὸ «Μέγα Ὡρολόγιον», — οἰκογειακὸ κειμήλιο,—τί βρίσκει μέσα νομίζετε; Ἕνα κομμάτι παλιᾶς ἐφημερίδας, χωρὶς τίτλο καὶ χωρὶς ἡμερομηνία, βαλμένο βεβαια γιὰ σημάδι, ποὺ εἶχε ὅμως αὐτὴ τὴν εἴδοποίηση: «Τὴν Κυριακὴ βγαίνει σὲ δημοπρασία τὸ θέατρο τοῦ κ. Σκοντζοπούλου, ποὺ εἶναι πλησίον τοῦ κ. Πετράκη!» Ἀμέσως ὁ κ. Λάσκαρις ὑποπτεύεται πὼς εἶναι τὸ...καταζητούμενο θέατρό του. Καὶ μὲ τὸ κουρέλι ἐκεῖνο στὰ χέρια, γυρίζει τὶς Βιβλιοθῆκες, ψάχνει τοὺς τόμους τῶν παλιῶν ἐφημερίδων, ἀνακαλύπτει ἀπὸ ποιὰ ἐφημερίδα, ἀπὸ ποιὸ καὶ ἀπὸ ποιὸ φύλλο ἦταν τὸ κομμάτι μὲ τὴν εἴδοποίηση καί, ὁδηγημένος πλέον, τὰ βρίσκει, τὰ μαθαίνει ὅλα! Ναί, τὸ θέατρο ποὺ ἔβγαινε σὲ δημοπρασία, ἦταν τὸ πρῶτο-πρῶτο θέατρὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ξύλινη παράγκα ποὺ κτίστηκε στὰ 1835, κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Πετράκη, —στὴν Πλατεῖα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης,—ποὺ στὴν ἀρχὴ ἔπαιζαν στὴ σκηνή του σαλτιμπάγκοι, ποὺ κατόπι τὸ πῆρε αὐτὸς ὁ Σκοντζόπουλος καὶ τὸ μετεσκεύασε γιὰ ἠθοποιούς, καὶ ποὺ μετὰ δυὸ χρόνια εἶχε τὸ ἄδοξο τέλος νὰ πουληθῆ ὡς ὁλικό, σανίδια!

Δὲν ἔμενε τώρα παρὰ νὰ βρεθῆ κι' ἡ εἰκόνα του. Δύσκολο, γιατὶ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐδημοσίευαν εἰκόνες, καὶ μάλιστα θεάτρων... Κι' ὅμως ὑπῆρχε ζωγραφισμένο τὸ θέατρο ἐκεῖνο· καὶ μὲ μιὰ ἄλλη ἐκπληκτικὴ σύμπτωση βρῆκε τὴ ζωγραφιὰ ὁ κ. Λάσκαρης: Πέρσυ, περιοδεύοντας τὴν Ἰταλία, ὁ ἱστορικός μας μπῆκε 'ς ἕνα παλαιοπωλεῖο τῆς Ρώμης κι' ἔψαχνε γιὰ θεατρικὰ βιβλία. Πέφτει τότε στὰ χέρια του ἕνα παλιό, σκουροφαγωμένο, μὲ ἰταλικὲς κωμωδίες. Στὸ ξώφυλλό του ὅμως διαβαζει χειρόγραφη τὴ σημείωση: «Ἀθῆνα., 1836, Ματθαῖος Δάνδυλος». Μπᾶ;.. Τὸ ἀνοίγει, τὸ φυλλομετρᾶ, καὶ βρίσκει μέσα ἕνα κιτρινισμένο χαρτὶ μὲ δυὸ σκίτσα. Τὸ ἕνα παρίστανε τὸ Μπούρτζι τοῦ Ναυπλίου. Καὶ τὸ ἄλλο... τί νομίζετε; Τὸ πρῶτο θέατρο τῶν Ἀθηνῶν, τὴν παράγκα τοῦ Σκουτζοπούλου, σχεδιασμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰταλὸ Ματθαῖο Δάνδολο, ποὺ τριγύριζε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ τὴν Ἑλλάδα κι' ἐζωγράφιζε ὅ,τι τοῦ φαινόταν ἀξιοπερίεργο, ὅπως σήμερα οἱ περιηγητὲς παίρνουν φωτογραφίες!

Ἀλλὰ γιὰ συλλογισθῆτε τὴ σύμπτωση! Νὰ φυλάξῃ αὐτὸ τὸ χαρτὶ μὲ τὰ σκίτσα στὸ βιβλίο ἐκεῖνο, ποὺ τὸ ἔλαβε ἀπὸ τὴν Ἰταλία ὅταν ἦταν στὴν Ἀθήνα· νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του, νὰ πεθάνῃ, νὰ σκοροπισθῆ ἡ βιβλιοθήκη του, νὰ καταντήσῃ τὸ βιβλίο ἐκεῖνο 'ς ἕνα παλαιοπωλεῖο τῆς Ρώμης καί, ὕστερ' ἀπὸ ὀγδονταπέντε χρόνια, νὰ τὸ βρῆ, μὲ τὸ χαρτὶ ἀκόμα μέσα, ὁ κ. Λάσκαρης καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ συμπληρώσῃ τὴν Ἱστορία του καὶ μὲ τὸ πολύτιμο αὐτὸ δοκουμέντο! Κι' ἡ ἄλλη ἐκείνη σύμπτωση, ἡ πρώτη; Ὁ πρόγονος ποὺ χρειάσθηκε ἕνα κομμάτι χαρτὶ γιὰ τὸ «Ὡρολόγι» του καὶ βρῆκε νὰ κόψῃ ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, μὲ τὴν εἴδοποίηση ἴσα-ἴσα τῆς δημοπρασίας, γιὰ νὰ τὸ βρῆ κατόπι καὶ νὰ ὁδηγηθῆ ὁ του 'ς ὅτι ζητοῦσε;... Τέτοιες συμπτώσεις δὲν μᾶς δείχνουν πραγματικῶς πὼς «ἕνας Νοῦς κυβερνᾷ τὸν κόσμο ὥς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες»; καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ Νοῦς αὐτός, ὁ Πανάγαθος, θέλησε νἀνταμείψῃ μὲ τὸν ἐκπληκτικὸ αὐτὸν τρόπο, τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἀφοσίωση τοῦ κ. Λάσκαρι σὲ μιὰ καλὴ καὶ χρήσιμη ἐργασία;

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ.' (Συνέχεια)

«Εἶναι καλὰ γιὰ τὴ Ζερμαίν, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ μένα.

«Μάλιστα, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα, δὲν θὰ μὲ θέλουν πιὰ βέβαια στὸ σπίτι τοῦ κ. Μπεκκάρ. Ἡ Ἐλισσάβετ θὰ τὸ φανέρωσε σ' ὅλους. Κι' ὁ Μωρὶς ὁ ἴδιος ἦταν παρών.

«Θὰ κάμω λοιπὸν κι' ἐγὼ ὅ,τι πρέπει νὰ κάμῃ μιὰ κόρη ἀπὸ τὴν τάξη μου, θὰ πάω στὸ πηγάδι. Θὰ δουλέψω στὸ μαῦρο κάρβουνο ποὺ λερώνει τὰ χέρια, τὸ πρόσωπο καὶ τὰ φορέματα...»

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ Διονυσία σταμάτησε. Θυμήθηκε πὼς ἔβλεπε ὡς τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ κορίτσια ποὺ δούλεβαν ἐκεῖ κάτω, καὶ τί οἶκτο τῆς ἐπροξένησαν τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ εἶδε μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένεια Μπεκκὰρ νὰ καθαρίζουν τὸ κάρβουνο.

Δὲν τὰ εἶχε κοιτάξῃ ποτέ της βέβαια μὲ περιφρόνηση, γιατὶ δὲν ἦταν ὑπερήφανη. Τῆς φαινότανε ὅμως πὼς ἕνας ὁλόκληρος κόσμος τὴν χώριζε ἀπ' αὐτά. Ποτέ της δὲν ἐφανταζότανε πὼς κι' αὐτὴ μιὰ μέρα, ἀπὸ σφάλμα της, θὰ γινότανε σὰν κι' αὐτά.

Διάφορες σκέψεις ἡ μιὰ πιὸ σκληρὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη, περνοῦν ἀπὸ τὸ κεφαλάκι της γιὰ τὴν καινούργια της κατάσταση. Ὅλες αὐτὲς ὅμως τὴν κάνουν περισσότερο ἀκλόνητη στὴν ἀπόφασή της.

Γιατὶ ἡ Διονυσία θεωρεῖ τὸ σφάλμα της σὰν ἕνα ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἐξαλείφονται μόνο μὲ τὴν πιὸ σκληρὴ δοκιμασία· κι' αὐτὴ ἦταν ὁλοπρόθυμη νὰ τὴν ὑποφέρῃ.

Θὰ γινότατε λοιπὸν ἕνα ἀπ' τὰ κορίτσια αὐτὰ μὲ τὴν ὁμοιόμορφη στολὴ ποὺ τσακίζονται στὶς βαρειὲς δουλειὲς τοῦ ἀνθρακωρυχείου. Θὰ ἔφευγε τὸ πρωῒ γιὰ τὴ δουλειά, θὰ στρωνότανε στὸ ἴδιο τραπέζι μὲ τὶς ἄλλες καὶ θὰ γυρνοῦσε σπίτι τὴν ἴδια ὥρα.

Τὸ ἀποφάσισε!

* * *

Ἦταν ἡ ὥρα πέντε τὸ βράδυ.

Ἡ Διονυσία ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐργαστήρι τῆς ραπτικῆς, κι' αὐτὸ τῆς Ἑταιρίας, ὅπου τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἐπήγαινε μὲ τὴν Ζερμαὶν κι' ἐμάθαινε ραπτική.

Κάθε φορά, μετὰ τὸ δειλινό, ἡ κυρία Μπεκκὰρ πρόσταζε νὰ ζεύξουν τὸ ἁμαξάκι κι' ὁ γέρω-Βίκτωρ ὁδηγοῦσε τὶς «δυὸ δεσποινίδες» στὸ ἐργαστήρι. Ἔμεναν ἐκεῖ δυὸ ὧρες καὶ γύριζαν ἢ μὲ τ' ἁμάξι ἢ μὲ τὰ πόδια, κατὰ τὸν καιρὸ καὶ κατὰ τὴν ὄρεξή τους.

Μάθαινε ραπτική. (Σελ. 157 στ. δ')

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη στὸ πηγάδι, ἡ Διονυσία δὲν εἶχε πάει στὸ ἐργαστήρι, οὔτε ὅμως καὶ ἡ Ζερμαίν, γιατὶ αὐτὴ δὲν ἦταν πιὰ στὸ Λάν.

Εἶχε φύγει γιὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴ μητέρα της, τὴ θεία της καὶ τὶς ἐξαδέλφες της, δυὸ μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ κατέβασμα στὸ μεταλλεῖο.

Ἡ Διονυσία δὲν τὴν εἶχε ξαναϊδῆ, γιατὶ τὸ ταξίδι σχεδιάσθηκε, ἀποφασίσθηκε κι' ἔγεινε τόσο βιαστικά, ποὺ ἡ κυρία Μπεκκάρ, μὲ τὴ φασαρία τῆς ἑτοιμασίας, δὲν μπόρεσε νὰ στείλῃ τὴν Ζερμαὶν νἀποχαιρετίσῃ τὴν φιλενάδα της.

Τὴν ἡμέρα μόνο ποὺ ἔφυγαν, ἡ Διονυσία ἔλαβε ἕνα μπιλιετάκι τῆς Ζερμαὶν γραμμένο μὲ βία ποὺ ἔλεγε:

«Ἀγαπητή μου Διονυσία,

«Ἡ μαμὰ μὲ παρεκάλεσε νὰ σὲ εἰ-
«δοποιήσω ὅτι φεύγουμε γιὰ τὸ
«Παρίσι. Εἶμαι καταχα-
«ρούμενη. Δὲν ἔχω καιρὸ
«νἄλθω νὰ σ'ἀποχαιρετή-
«σω. Θὰ σοῦ γράψω ἀπὸ
«κεῖ-πέρα.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ
Ἡ φίλη σου
Ζερμαίν»

—«Ἡ μαμὰ μὲ παρεκάλεσε...» Ἡ μητέρα της τὴν παρεκάλεσε, ὄχι μόνη της;.. «Δὲν ἔχω καιρό...» Καὶ δὲν μοῦ ἔλεγε νὰ τρέξω ἐγὼ νὰ τὴν φιλήσω;... «Ἡ φίλη σου» Ἐνῷ ἄλλη φορὰ ἦταν «ἡ καλύτερη σου φίλη, καὶ ἡ τρυφερή, ἡ μοναδική σου φίλη....»

Ἡ Διονυσία ἀναστέναξε.

Ἔμενε λοιπὸν μόνη, ὁλομόναχη, μὲ τὴ λύπη καὶ τὸ βάρος τοῦ σφάλματός της.

Αὐτὰ ὅλα συλλογιζότανε στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε στὸ ἐργαστήρι, ὅταν σκέφθηκε πὼς γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό της, ἔπρεπε σὲ κάποιον νἀνοιχθῆ. Ἀλλὰ σὲ ποιόν;

Στὴ μητέρα της; Θὰ τὴν ἐμπόδιζε. Στὸν ἀδελφό της; Δὲ θὰ τῆς ἦταν καλὸς σύμβουλος.

Δὲν ἐγνώριζε κανένα ποὺ νὰ ἦταν σχετικὸς μὲ τὴν οἰκογένειά της, ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν ἐργατῶν.

Θυμήθηκε τότε τὴ Λέα, τὸ κορίτσι ποὺ εἶδε νὰ γυαλίζῃ τὸ κάγγελλο τῆς σκάλας ὅταν εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο καὶ ποὺ τὴν εἶχε γειτόνισσα.

Ἦταν ἕνα πολὺ καλο κορίτσι, προσεκτικὸ στὴ δουλειά του, ποὺ ἡ δασκάλισσα τῆς ραπτικῆς στὸ ἐργαστῆρι τὸ ἔφερνε πάντα ὡς παράδειγμα.

Ἀπ' αὐτὴν ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴ ἡ Διονυσία σὲ ὅ,τι τῆς χρειαζότανε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασή της.

* * *

Ἡ Διονυσία προχωροῦσε πάντα. Ὁ δρόμος εἶναι μακρὺς ὥς τὸ ἐργαστήρι καὶ ὅταν ἔφθασε, τὰ κορίτσια εἶχαν ἀρχίσει: ἐ' ὅλα τὴ δουλειά.

Τοὺς φάνηκε παράξενο ποὺ εἶδαν τὴ Διονυσία μοναχή; καὶ ἡ δασκάλισσα τῆς ραπτικῆς ρώτησε γιὰ τὴν ὑγεία τῆς Ζερμαίν.

Ἡ Διονυσία ἀπορρίθηκε πὼς ἡ Ζερμαὶν ἦταν στὸ Παρίσι καὶ πὼς αὐτὴ δὲ θέλησε νὰ χάσῃ τὸ μάθημά της.

Ἀφοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν ἐξήγηση. τοποθετήθηκε σὲ μιὰν ἠλεκτρικὴ ραπτομηχανὴ ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει ἡ Ἑταιρία τῶν Ἀνθρακωρυχείων γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ δούλευαν στὸ ἐργαστήρι.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ διασκέδαζε πάντα τὶς δυὸ φίλες, ποὺ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ὁδηγοῦν τὸ ἐργόχειρο χωρὶς ἄλλο κόπο.

Σήμερα ὅμως δὲν διασκέδαζε καθόλου ἡ Διονυσία.

Γιατὶ τὸ μυαλό της ἦταν καὶ δούλευε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ βελόνι τῆς μηχανῆς.

Βιαζότανε πότε νὰ περάσουν οἱ δυὸ ὧρες γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Λέα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα...(Σελ. 149, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Α΄

Τὰ πρῶτα χρόνια:
Σὰν χελιδόνια,
Σὰν ἀγγελάκια,
Στὰ λουλουδάκια,
Παιζογελᾶμε,
Χαρὰ σκορπᾶμε

Β΄

Τῆς νειότης χρόνια:
Στὰ κατωχθόνια
Μᾶς ρίχνει ἡ βάρκα,
Μα καὶ σὲ πάρκα
Τρυφῆς μᾶς φέρνει,
Μᾶς συνεπαίρνει.

Γ΄

Σαράντα χρόνια:
Γαλήνη αἰώνια,
Μὲς στὴν καρδιά μας·
Γιὰ τὰ παληά μας
Κάθε φροντίδα
Καὶ καϋ' ἐλπίδα.

Δ΄

Στερνά μας χρόνια:
Στὴν κομψὴ χιονια,
Παραμυθάκια
Γιὰ τὰ ἐγγονάκια·
Μὰ δὲν κοιμᾶται
Ὁ νοῦς, θυμᾶται.

Ε΄

Στὸ τέλος : στρῶμα,
Ὕπνος καὶ χῶμα.

ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΟΣ ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

ΑΠ' ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στὴ γειτονια μας, κάθε Σάββατο ἀπόγεμα, ποὺ δὲν ἔχουνε σκολειό, παζεύουνται ἕνα σωρο μικρα παιδιὰ καὶ παιζουνε μπιλλιες, νυχακι. Το θέαμα, ἀπ' το μπαλκόνι μας, εἶναι πολὺ διασκεδαστικό, γι' αὐτὸ συχνα παρακολουθῶ τὰ παιχνίδια τους.

Τὸ σημερινο ἀπόγεμα, μὲ μεγάλη μου ἔκπληξη παρατηρῶ μογο δυὸ παιδια να παίζουνε. Το ἕν' ἀπ' αὐτα εἶναι καλοντυμένο, ἀπ' τὰ πλουσιόπαιδα, μὲ τὴ σακκουλίτσα του γεματη μπίλλιες. Τὸ ἄλλο, μὲ τὶς λιγοστές του μπιλλιες, φαίνεται ἀπ' τὴν κατώτερη κοινωνική τάξη, παιδί ἐργατη, τυμένο μὲ ροῦχα ἄλλου κι' ἄλλου μπαλωμένα...

Τὸ παιχνίδι ἐξακολουθεῖ μὲ πεῖσμα. Τὸ πλουσιοπαιδο ὅμως ὅλο χάνει, χάνει. Ἡ τύχη του εἶναι ἀνάποδη σήμερα...Οἱ μπιλλιες του λιγοστευουν ὁλοενα. Εἶναι κατακόκκινο, τὰ μιτια του γυαλίζουνε, μὲ βία κρατεῖ τὰ δάκρυα ποὺ εἶν' ἕτοιμα νὰ τρέξουν...

Τέλος, χανει καὶ τὶς τελευταῖες του μπίλλιες καὶ φεύγει ἀπ' το ἕνα μέρος οὗ δρόμου, ἐνῶ τὸ ἄλλο παιδὶ ποὺ κέρδισε, φεύγει ἀπ' τάντιθετο. χαρούμενο καὶ χαμογελῶντας.

Τὸ πλουσιόπαιδο, ἀφοῦ ἀπομακρύνεται ἀρκετά, —τώρα περνάει κάτω ἀπ' τὸ σπίτι μας, —ἀφίνει πιὰ τὰ δάκρυά του ἐλεύθερα νὰ τρέξουν καὶ κλαίει μὲ σιγανοὺς λυγμούς.

Καὶ θυμᾶμαι τὴ μεγάλη του χαρά, ἄλλοτε σαν κέρδιζε, ἐνῶ τὸ φτωχοπαιδο ποὺ ἔχανε οὔτε ἔκλαιγε οὔτε ἔδειχνε σχεδὸν καθολου λύπη.

Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς ἀκριβῶς τάντίθετο ἔπρεπε νὰ συμβαίνει ;.. Κι' ὅμως...

ΙΩΝΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ὁ οὐρανὸς καθαρός, κανένα σύγνεφο δὲν φαίνεται στὸν ὁρίζοντα· μόνο στὸ μέρος τῆς δυσης μερικὲς λωρίδες κοκκινες σκεπαζουν ἀτολᾶ τὶς τελευταῖες ἀχτιδες τοῦ ἥλιου, ποὺ βασιλεβει πισω ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ βουνό.

Στοὺς δρομους του χωριοῦ ἀκούγονται φωνες, γέλια, ξεφωνηταά, ἀπ' τοὺς χωριανοὺς ποὺ γυρίζουν ἀπ' τα χωραφια,σερνοντες τα ζῶα των(βοϊδια, ἄλογα,μουλαρια κλπ.) ὡς κι' ἕνα κοπάδι γίδια, ποὺ γυριζει ἀπ' τὴ βοσκὴ του

Ὁ ἥλιος ἔχει ὡρυία δύση καὶ τὸ φεγγαρι προβάλλει φωτιζοντας τοὺς σκοτειναομένους δρομίσκους τοῦ χωριοῦ.

Οἱ χωριοὶ ἐφησυχάζουν στὰ στίτια τους, ἐνῶ αἱ ξεκούραστοι γιὰ τὴν αὐριανὴ δουλεια· στὸ χωριὸ ἔπεσε μια ἡσυχία καὶ τίποτε δὲν ἀκούεται, λὲς κι' ἔχει ἐρημωθῆ.

ΑΝΔΟΝΟΛΑΛΗΤΟΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Τῆς βαρκούλας ἀνεμ ζουν,
Δὲς, τα ὁλόλευκα πανιά
Τοῦ κουπιά της βαθεια σχίζουν
Τῆς θαλάσσης τὰ νερα.

Τίποτα δὲν τὴ φοβίζει !
Μὲ νοτια καὶ μὲ βοριά
Τρέχει, φεύγει κι' ἀντικρύζει
Πολιτεῖες καὶ χωριά.

Μὰ στὸ τέλος, ποὺ θὰ φτάσῃ
Στο νησακι ποὺ ποθεῖ,
Στὴ χαρά της θὰ ξεχασῃ
Τῆς θαλασσης την ὀργή.

ΑΜΑΔΡΥΑΣ

ΜΗΠΩΣ ΣΑΣ ΕΝΟΧΛΩ ;

Ὁ κύριος Κ., καθισμένος εἰς τὸ γραφεῖο του, ἐφαινετο πολυ ἀπησχολημένος, ὅταν, γιὰ κακή, του τύχη, ἀνοίξει ἡ πόρτα καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Γ., ὁ ὁποῖος ἐσα κτυλοδεικσεῖτο εἰς ὅλην τὴν πόλι για τὴν μεγάλη του φλυαρία.

—Καλημέρα σας κ. Κ., τοῦ λέγει ὁ φλύαρος· καὶ ἀμεσως, χωρὶς νὰ περιμείνῃ κἂν ν' ἀντιχαιρετισθῆ, ἄρχισε γὰ λέγῃ γιὰ τον καιρο· κατοπι ἔστρεψε τὴν ὁμιλία στὴν πολιτικὴ, ἔπειτα σιὰ φυσικα φαινομενα κ τ.λ. κ.τ.λ. Ἡ γλῶσσα του ἔκορε σὰν ψαλλιδι· δὲν ἄκουγε κανεὶς ἀπὸ τὴν ὁμιλία του παρὰ μονο ἕνα βουητὸ σὰν ἐκεῖνο ποὺ κάνουν οἱ μέλισσες.

Τέλος, ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβανε καμμιὰν ἀπαντησῃ ἀπὸ τὸν κ.Κ, ἐσταμάτησε γιὰ να ἐρωτήσῃ :

—Ἀ! συγγνώμην κ. Κ.,μήπως σᾶς ἐνοχλῶ μὲ τὴν ὁμιλία μου ;

—Καθόλου μολιστα, γιατὶ δὲν προσεχω στοὺς λόγους σας, ἀπάντησε ὁ κ. Κ., ὁ ὁποῖος, εἶμαι βέβαιος, περίμενε μια τέτοιαν εὐκαιρία για νὰ δώσῃ ἕνα γερο μαθημα στὸν φλύαρον ἐκεῖνο, ποὺ ἄλλως τε δὲν τον ἐνοχλοῦσε για πρωτη φορα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΝ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Τὰ φύλλα κουνιονται σιγαλὰ στὴν οὐρα τὴν πρωϊνή, ποὺ ἔχει γεμίσει τὸν ἀγέρα με χιλιες εὐωδιες τοῦ βουνοῦ. Το γερικο πευκο κατεράζει τα κλωναρια ὡς τὶς κορυφες τῶν χαμηλότερων δένδρων, σα να τα χαϊδεύῃ. Τα πουλια πετοῦν ἐδῶ καὶ κεῖ, βγάζουν τὶς πικρες των φωνούλες, που δινουν πιὸ πολλη χαρη σ' αὐτὸ τ' ὡραῖο θεαμα.

Κι' ἀκουει κανεὶς τὴ θάλασσα να φλοισβιζῃ στὰ ποδια τῶν βαλανιδιῶν, ποὺ οἱ κορμοι του εἶναι τριγυρισμένοι ἀπὸ κισσους καὶ χαμοκλαδα. Μέσα ἀπ' αὐτα τα χαμοκλαδα, προβαλλουν καπου-καπου τα πρασινα κεφαλακια τοῦ σοῦ σαῦρες, ποὺ ὅταν τὶς φοριζουν τὰ βήματα τοῦ διαβατη, ξεκυκόνονται στ' ἀπεναντι χαμοκλαδα ἢ στοὺς σκοινοις.

Τελος ὁ ἥλιος προβαλλει τὴ λαμπερὴ μορφή του καὶ δίνει ὅλη του την ὡραιοτητα στὸ χαριτωμενο αὐτο ἀκρογιαλι..

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Μιὰ φορὰ ἦσαν δυὸ ρολόγια. Το ἕνα ἐδουλευε, μι ἐτήγαινε μπροστά· τὸ ἄλλο,χαλασμενο, δὲν ἐδουλευε καθολου.

Μια μέρα, τὸ πρῶτο ρολόγι, ποὺ ταν περήφανο λιγάκι,λέγει στὸ δευτερο:

—Ἐσύ, κακόμοιρο, εἶσαι χαλασμένο κι' ἄχρηστο, για πέταμα· λοιπον φύγε ἀπ' ἐοῶ !

Καὶ το δευτερο τοῦ ἀπαντᾷ :

—Παραδέχομαι πὼς ἐγὼ εἶμαι γιὰ πεταμα, ἑπομενως δὲν κανω οὔτε καλο οὔτε κακο· ἐσυ ὅμως πὸυ γελᾷς τοὺς ἀνθρωπους και εἶσαι ψεύ-ης ;

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτος : — Δὲν μοῦ εἶπες, μαμά, πὼς ὁ Χριστος μᾶς βλεπει και στα σκοτεινι.

Ἡ μαμά ;— Βεβαιότατα ; παιδί μου.

Ὁ Τοτός:—Τότε γιατὶ τοῦ ἀνάβεις καντήλι κάθε βραδυ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχρ. Μουσμέ

***

Ὁ δάσκαλος :— Τί παράγει ἡ Ἱσπανία ;

Ὁ Νίκος :—Τὴ γρίπη !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

202ΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Προκηρύσσεται σήμερον **Διαγωνισμος Λευκῶν Λεξεων, πρὸς μεγαλην χαραν συνορομητῶν κοὶ αγοραστων, οἱ οποιοι ἐὰν θεωρουν ὡς ἐν' ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους.**—Δια τους νέους, ἰδου **περὶ τινος πρυκειται :**

Ἐαν προσεξετε κατὰ τὴν **ἀνάγνωσιν** του σημερι ου μας **φυλλαδιου, θα ἰδητε ὅτι ἐδω κι' ἐκεῖ** τὶς διαφορα μερη του **κειμένου** εἰς τα **μυθισιορηματα**, εἰς, τὰ **διηγηματα**,εἰς την **Σελιδα Συνεργασιας** και σχεσον εἰς καθε **κομματι**, υπαρχουν κενα διαστήματα ὀχι απο λιγους, αλλ' ἀφιμενα **ἐπίτηδες**. Καθε κενὸν διαστημα ἐ**πρεπε** να ἔχῃ μιαν λέξιν, η ὁποία **λειπει**. Αὐτα οἱ ἀκριβως αἱ **λέξεις πὸυ λειπουν**, εἶναι αἱ **λευκα λεξεις**, καὶ ἡ ἐγβολὴς των **ἀποτελει** τὸ ἀντικείμενον τοῦ **Διαγωνισμοῦ**.

Πως θὰ τὰς εὕρετε ὅμως ;

Ἡ ἔννοια της φρασεως, τὸ ὕφος ἐν γενει του συγγραφως, τὸ μεγεθος τοῦ κενου διαστηματος, τὸ ὁποιον δειχνει περιπου ποσα στοιχεια εἶχεν ἡ αφαιρεθεισα λέξις, θα σᾶς δοηγησουν. Παντως ομως χρειαζεται και καποια εὐφυΐα καὶ μαντικη δυναμις οια νὰ φυσισετε εἰς το εὐχαριστον **ἀποτελεσμα.**

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λειπουν ἐν ὅλῳ **δώδεκα λεξεις. Οἱ** διαγωνιζομενοι πρεπει να τις εὕρουν καὶ να μου τις στειλουν γραμμένας εἰς φυλλον κοινου χαρτου, εἰς τὸ ὁποῖον να μὴ ὑπαρχῃ τίποτε ἄλλο πλην τῆς απαντησεως, διατυπωμένης ὡς ἑξῆς :

«Ἀπαντησις εἰς τον 202ον Διαγωνισμὸν των Λευκῶν Λεξεων τοῦ 20ου φυλ. της Διαπλασεως ὑπὸ... (ἐοῶ τὸνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμον, ἀν ἔχῃ).

1. Εἰς την σελιοα **δεῖνα**, στηλην **δεῖνα** («Τὸ Παιδὶ της Μαυρῆς Μασκας») λειπει ἡ λέξις **ἀρετή.**

2. Εἰς τὴν σελιδα **δεῖνα**,στηλην **δεῖνα** («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λειπει ἡ λέξις **κακία.**

Καὶ οὔτω καθεξῆς.»

Ἐννοεῖται, ὅτι εκαστος θὰ σημειωσῃ οσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη να εὕρῃ καινεὶς και τὰς δώδεκα,οια να στείλῃ την λυσιν.

Θα βραβευθῆ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον ὁποιος μαντεύσῃ ὀρθῶς τας περισσοτέρας ἀπὸ τας οωδεκα λευκας λέξεις αὐτοῦ του φυλλαδίου. Ἐαν τὸν ἰοιον ἀνώτερον ἀριιμὸν τύχῃ να ἔχουν πολλοί, τότε τὸ βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῆ οια κληρου εἰς ἕνα, τοῦ ὁποιου θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἡ εἰκων. Θα δυθουν ἔπισης Δευτερον καὶ Τριτον Βραβεῖον εἰς τοὺς ἀ.ἐσως μετα τον πρῶτον ἔχοντας τας περισσοτέρας ἀκριβεῖς λέξεις. Εἶνε δὲ τα βραβεῖα τ' ἀπονεμομενα εἰς τοὺς Μεγαλους Διαγωνισμούς, ἤτοι βιβλία ἐκ τῶν ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, ἀξίας τριῶν, δυο καὶ μιᾶς δραχμῆς κατ' ἐκλογὴν τῶν βραβευομένων· (ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. στ'.)

Δικαίωμα συμμετοχῆς δωρεὰν ἔχουν ὅλοι οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1922, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ **λεπτῶν 60** (εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον), οἱ ἄνευ ψευδωνυμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἐλεφιά των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ **δραχμῆς** οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραταί. Ἱ ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10 Απριλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀποριας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς,ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀκόμη ὄχι σήμερα μοῦ ἔρχονται πασχαλινὲς κάρτες ὲὲ τὶς εὐχὲς τῶν καλῶν μου παιδιῶν. Πόσες ἔλαβα φέτος, καὶ τι ὤμορφες ! Εὐχαριστῶ ὅλους καὶ ὅλες. Καὶ τοῦ χρόνου.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἐπειδὴ ἔχουν συσσωρευθῆ πάρα πολλὰ ἐγκεκριμμένα κομμάτια· ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου θὰ ἔχετε ἀρκετὴ ἀπασχόληση μὲ τὴ σειρὰ τῶν νέων Διαγωνισμῶν ποὺ θὰ ἐξακολουθήσουν ὅλο τὸ καλοκαῖρι· δηλῶ ὅτι, μέχρι νεωτέρας δηλώσεως, δὲν δέχομαι κομμάτια διὰ τὴν Σ.Σ.Σ παρὰ μόνον ἀπὸ ψευδωνυμούχους ποὺ θὰ ἔστελναν γιὰ πρώτη φέτος φορά. Ὅσα κομμάτια λάβω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δήλωση αὐτή, οὔτε κἂν θὰ τὰ διαβάσω.

«Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ»

Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ λαβετε μιὰ ἀγγελία τοῦ «Κακοῦ Δρόμου», τοῦ νέου βιβλίου σ' ἡ σειρὰ τῶν «Ἀπάντων» τοῦ κ. Γρ Ξενοπούλου (Φαλιρωνής). Μίαν μιὰ πολυτελεστάτη, πρωτοφανὴς γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκδοσις, καλλιτεχνική, εἰκονογραφημένη μὲ εἰκοσι κομφότατα σκίτσα τοῦ κ. Α Βιττη. Θ' γίνουν καὶ ὁλίγα ἀντίτυπα σὲ ὁλανδικὸ χαρτί, χρυσοδεμένα, γιὰ τοὺς βιβλιοφίλους.

Πρῶτα πρῶτα παιδιά μου, μιὰ μεγάλη λύπη. Ἡ καλή, ἡ παλιὰ πολυαγαπημένη μας φίλη *Ἀγγελική Θ. Μαχρῆ*, τόσο γνωστὴ στὸν κύκλο μας μὲ τὰ ψευδώνυμα *Συλβία*, καὶ κατόπι *Συλβία Καρμῆ*, πέθανε στὴν Κεφαλληνία, ὅπου ἦταν δασκάλισσα. Πολλὰ καὶ μεγάλα προτερήματα ἐκοσμοῦσαν τὴν ἄτυχη *Συλβία*. Ὅποιοι θυμοῦνται τὰ ὤμορφα κι' ἐξυπνότατα ἐκεῖνα σατυρικά της ποὺ δημοσιεύθηκαν κατὰ καιροὺς στὴ Σελίδα μας Μαθαίνω δὲ πὼς ἀφίνει πολλὰ ἀνέκδοτα, πεζὰ καὶ στίχους, ποὺ ἴσως κάποτε δημοσιευθοῦν. Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου στὴ βαρυπονεμένη οἰκογένειά.

Ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θὰ εἶναι ἕτοιμος κι' ὁ Β' τόμος τῆς «Ποιητικῆς Τέχνης» τοῦ Ὁρατίου, ποὺ θὰ περιέχει τὰς Ἐπιστολὰς πρὸς τὸν Αὔγουστο, τὸν Ἑκατονταετηρικὸ Ὕμνο (Carmen Seculare) καὶ πλῆθος σημειώσεις γιὰ τὴ ρωμαϊκὴ ζωή, ἀκεινης τῆς ἐποχῆς. Θὰ στοιχίζῃ τὸ ἴδιο, ὁ δραμὲς Κι' ὅσοι ἐπῆραν τὸν Α' τόμο, πρέπει νὰ πάρουν καὶ τὸν Β'. γιὰ νὰ ἔχουν ἄρτιο τὸ λαμπρο αὐτὸ βιβλίο τῆς δ. Μ. Γιαννοπούλου, γιὰ τὸ ὁποῖο πολὺς ἔγι ε λόγος στὶς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικά, καθὼς καὶ στὸ Πανεπιστήμιο

Πολύβιε, δὲν διαβάζεις λοιπὸν τὴ Σελίδα;Καὶ δὲν εἶδες ὅτι τὸ«Οἱ ποντικοὶ κι ἡ κόρη τους»δημοσιεύθη ε πρὸ πολλοῦ κατὰ μετάφραση τοῦ *Θαλασσοπουλιοῦ*; Παρατηρῶ, ὅτι πολλοὶ μοῦ στέλλουν μεταφρασμένα κομμάτια ποὺ ἔχουν ξαναμπῆ. Νὰ παρακολουθῆτε καί.. νὰ θυμᾶστε, γιὰ νὰ μὴ χάνετε τὸν κόπο σας.

Ἡ δ. Φύλκα Χατζηδάκι, ποὺ ἔχει Δανίδα μητέρα καὶ ξέρει τέλεια τὰ Δανικά, —τὸ εἶδατε κι' ἀπὸ τὴ μετάφραση τοῦ θαυμασίου ἐκείνου δανικοῦ παραμυθιοῦ «Ὁ ζητιάνος κι' ὁ Χοῖρος», ἔλαβε τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσῃ τὸν μεγάλο Δανὸ φιλόλογο Γεώργιο Μπραντες, ποὺ ἔμεινε τελευταῖα ἕνα μῆνα στὰς Ἀθήνας. Ἔκπληκτος νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ μιλῇ ἔτσι ὡραῖα τὰ Δανικά, ὁ κ. Μπράντες τὴς εἶπε : «—Μὰ δὲν σὲ ξεχωρίζει κανεὶς ἀπὸ Δανίδα!» Κι' ἡ δ Χατζηδάκι τοῦ ἀποκρίθηκε εὐθύς : «Κι' ὅμως εἶμαι Ἑλληνίδα! »Πολὺ ὡραῖα! Ἂν ὅλοι τοῦ ἀπαντοῦσαν ἔτσι, ὁ κ. Μπράντες, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ποὺ τοῦ ἔκαμε τόσες τιμές, θὰ δὲν μᾶς κατηγοροῦσε—καθὼς εἶδα στὶς ἐφημερίδες—ὡς ξενομανεῖς...

Ρίτα. ἔχω στὰ χέρια μου καὶ τὸ ἀπὸ 23 Μαρτίου χαριτωμένο γραμματάκι σου μὲ τὰ ἐξυπνότατα σκίτσα. Ἀλλὰ στὸ παράπονά σου δὲν ἀπαντῶ, γιατὶ ἔλαβες πρὸ πολλοῦ τὴ δικαία ἱκανοποίηση Ἄλλως τε, κἀθὼς μοῦ γράφεις, ἐσὺ δὲν θυμώνεις γιὰ μιὰ ἀργοπορία τῆς «Διαπλάσεω », γιατὶ ξέρεις τὶς ἀσχολίες καὶ τὶς σκοτοῦρες τῆς καί... τὴν ἀγάπη ποὺ σᾶς ἔχει.

Κερανυοβόλον Βλέμμα, ὅσο ἐπιλαιρο, ἐσο ὤμορφο καὶ ἀταν, μποροῦσε νὰ ἐγκριθῆ τόσο ἐκτενὲς κομμάτι; Θὰ ἔπιανε ἀπρανω ἀπὸ στήλη. Μὴν ματαιοπονεῖτε νὰ μοῦ στέλνετε κομμάτια μεγαλύτερα ἀπὸ μισὴ στήλη καὶ προπαντων μὴ μοῦ ζητεῖτε γρήγορη δημοσίευση. Τὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα."Ἐλαβα κι' ἄλλα δυο γράμματά σου.

Ἡ *Πούλια* μοῦ γράφει, ὅτι ἀφότου ἔγεινε συνδρομήτριά μου, ἔγεινε καὶ τόσο πιὸ καλή, ὥστε τὸ βλέπει καὶ ἡ μαμά της καὶ τὴν παρνει παντοῦ ὅπου πηγαίνει. Ἔτσι τὴν πῆρε καὶ στὸ "Τριανταφυλλένιο Τσαὶ» τοῦ Λυκείου, ποὺ τὶ ὡραῖα μοῦ τὸ περιγράφει. Χαίρω πάρα πολύ.

Κι' ἐδῶ ἔχουμε ἀρκετὴ γρίππη, *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων*,ἀλλὰ ἐλαφρᾶς εὐτυχῶς μορφῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι ἔκαμε πάλι τὴν ἐπίσκεψή της, παντοῦ Σᾶς συνιστῶ νὰ φυλάγεσθε στὴνἀνάρρωση,γιατὶ ἀφίνει ἴχνη...Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις καὶ χαίρω γιὰ τὰς προδοὺς τοῦ Συλλόγου σας «Τιμημένη Κρήτη».

Ρούσα Κτιστάκη καὶ Συντροφία, δὲν δημοσιεύω τὴν "Ἀγγελία σας, ὄχι μόνο γιατὶ δὲν συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἀλλὰ καὶ γιατὶ δὲν ἐγκρίνω τὴν ἔκδοση περιοδικοῦ μὲ τὸν τίτλον:"Η Διάπλασις τῶν Νέων». Δὲν εἴχατε κανένα δικαίωμα νὰ πάρετε τὸν τίτλο μου καὶ ἂν τὸ ἔκανε κανένας μεγάλος, θὰ τὸν πήγαινα στὸ δικαστήριο. Ἀλλὰ νέοι εἶστε, δὲν θὰ ξέρατε ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται Σᾶς συνιστῶ λοιπὸν νὰ βρῆτε τίτλο δικό σας.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἐν Λευκάδι φίλους μου Γουρζῆν, Καπηφόρην, Τριανταφύλλου καὶ λοιποὺς, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν ἐνεργὸν τὸν Σύλλογον «Σκηψὼ»πρὸς διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Θὰ ἐγγραφουν δι' ἐξόδων τοῦ Συλλόγου καὶ δυο τοῦλάχιστον ἄπορα παιδιὰ τὸν χρόνον. Πολὺ καλὴ ἰδέα.

"Ἐχεις δίκιο. *Νιόβη*, νὰ σοῦ ἀρέσουν τὰ μυθιστορήματα ποὺ τελειώνουν καλὰ καὶ ἔννοια σου, γιατὶ καλὰ θὰ τελειώσῃ κι' ἡ «Διονυσία».. Δὲν ξέρω τὶ ἔννοιες μὲ τὰ «φιλολογικὰ σαλόνια». Τοὺς Μικροὺς Συλλόγους ἴσως; Ἀλλὰ τοὺς σκοποὺς των τοὺς ξέρεις. Ὁ κυριώτερος εἶναι ἡ διάδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ ξεσπάθωμα.

Χαίρω, Κανάγια, ποὺ ἔλαβες ἐπιτέλους καιρὸ «νὰ καθήσῃς καὶ σὺ σὰν ἄνθρωπος» καὶ νὰ μοῦ γράψῃς δυὸ λόγια». Γράφε μου ἐλεύθερα.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Γεώργιε Βουρ.,μ'* εὐχαριστῆστε πολύ. Ἄλλα γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ, πρέπει νὰ πάρῃς καὶ φευδώνυμο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα λὲς καὶ κάνεις γιὰ μένα. Αὐπήθηκα πολὺ γιὰ τὸ καινουργιο δυστύχημα τοῦ *Γ. Χ* καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ.

Οἱ Ἀδελφοὶ Κασιγόνη, παλιοί μου φίλοι, βιβλιοπῶλαι σήμερα στὴν Ἀλεξάνδρεια. (Ταχ Κιβ. 1891) ἐκδέχουν καὶ αὐτοὶ κάθε μῆνα «Βιβλιογραφικὸν Δελτίον», στελλόμενον δωρεὰν τῇ αἰτήσει, καὶ περιέχον ὅλα τὰ νέα ἑλληνικὰ βιβλία τοῦ μηνός. Σᾶς τὸ συνιστῶ

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μελαχρινὴ Μουσμέ*, *Ἄρατος* (ποὺ εἶνε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ), *Κοκὼ*, *Περουζὲς*, *Μάγισσα τῶν Ἄστρων*, *Καρυάτις*, *Φερσέλπις*, *Δωδωναία* (μὲ τὴν Πωτωπαριλιά), *Πινάτζης Τζούλιος*, *Βεατρίκη*, *Ἀσσαράτ*, *Τσιγγάνα*, *Φουσταναλλα τοῦ 21*, *Τριανταφυλλένια*, *Ἰωνικὸς Οὐρανός*, *Μελαχρινὴ Σαμωτοπούλα ἡ Φιλομαθὴς* καὶ *Δακρυοπότιστος Ζωή* (ποὺ τὴ εὐχομαι περαστικὴ !) —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω θερμὰ τὰ γιὰ ξεσπαθώματα τοὺς καλοὺς μου φίλους καὶ φίλες : τὴν παλιὰ μου *Τρελὴ Ἀτσιγγάνα*, ποὺ ἂν καὶ πα τρεμένη τώρα, μὲ θυμᾶται, μοῦ γράφει τόσο ὡραῖα πράγματα καὶ ξεσπαθώνει (πολλὰ χαιρετίσματα κι' ἀπὸ τὸν κ. Φ.) τὴν *Τριανταφυλλένια* (ποὺ γιὰ τάλλα θὰ τῆς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο!) τὸ *Ἄνθος Φιλύρας* (γιατὶ *Φιλύρα* μόνο εἶναι ἄλλος) τὸ' *Ἐλεύθερο Πουλί*, τὸν *Ὑποσμηναγὸ Ἕλληνα*, τὸ *Βιθυνὸ Γεράκι* καὶ τοὺς Σολλόγους Σύρου καὶ Κρήτης.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Δύσκολη τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Νύχτα Μαΐου» κτλ. —«Μία ἀνοητος ἐρώτησις». - "Ἐνα μαργαριτάρι». —«Νεροβραστα κολοκύθια». —«Ἡ χαμένη πεντάρα». —«Σὰν ἀναμνήσεις». «Θύελλα»κτλ.— «Δεκατρεις». —«Μία ἐπιστολή» — «Στὴ γέφυρα τοῦ ἀκροποιοῦ». —«Ἡ μαντζουράνα» κτλ. - «Σκέψεις».—«Καρυᾶτις»κτλ - «Τ ικυμισμένη Νύχτα». —«Ρεμβασμοί». —«Μιὰ μικρὴ βοήθεια» κτλ. - «Ἀνέκδοτον τοῦ Μ. Ναπολέοντος» —«Ὁ κρίος» κτλ.

«Τρεῖς πόδες κάνουν μιαν γνάρδαν». —«Δαφνί»—«Ἀνάστασις» κτλ. —Ὁ εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωή του». —«Ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα». —«Κακὸν ἀντὶ καλοῦ .—«Εὐθυμη κωμωδία» κτλ —«Ἀπὸ τὸ Λεύκωμά μου» —«Φθινόπωρο» κτλ.—Ἀπὸ τὰ Φαιδρά.—Π Πνεύματα.

Κριτικὴ τῶν Σελιδῶν τοῦ 18ου καὶ 19ου φύλλου : Ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς πρώτης, ἡ «Γλυκεια Βραδυα» εἶναι μέτριο μα δὲν τὸ διόρθωσα καθόλου· πιὸ ὤμορφο ἡ «Βρύση» μὰ τὸ διόρθωσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ —«Ἡ χαμένη περιουσία». Τέλεια παιδικὸ δίηγηματακι, φυσικό, νόστιμο, ἀφελέστατα γραμμένο. Το ἴδιο κι' ὁ «Μπάτσος», παράξενο κι' ἀληθινό. —«Τὸ Σαλόνι μας». Ἀρετὴ ἐξυπνάδα.-Ἀπὸτὰ ποιήματαἡ τρίτη νοινὸ ἡ«Ἀνοιξη», ὄχι ὅμως ἐντελῶς ἄτεχνο· πολὺ ὡραῖο,καὶ ὡς θέμα καὶ ὡς μετάφρασις, τὸ «Κερὶ καὶ τὸ Φανάρι».Στὸν τελευταῖο στίχο τὸ πλεονάζει ἐκεῖνο ἡ εἶναι τυπογραφικὸ λάθος. —«Τὸ Κυπαρίσσι» Πολὺ καλὸ· καλύτερο κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο μυθοπλαστικὸ ποὺ εἶχε στεῖλει πρῶτα ὁ *Φίφης*.—«Μακρυά». Ἄτεχνο λιγάκι, ἀλλὰ μὲ ἀληθινὸ αἴσθημα καὶ μὲ κάμποσες ἐπι

Λευκὸ Ἀραπάκι—ἡ Κοκὼ μὲ Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Γενναῖο Κρητικάκι, Τσιγγάνα, Φιλέρημον.—ἡ Σπανιόλα μὲ Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἰνές, Καμέλιαν, Ἀνεμώνην, Ἀκαθυλλίδα, Φούξιαν, Βαρωνίδα, Τσιγγάναν—ἡ Ἀμερικανίδα μὲ Ἠλέκτραν, Διδυμαίαν, Κατεργαρούλαν, Νιόβην, Ρίταν, Ἀεροναύτην, Ξανθὸ Πριγκηπόπουλο. Θαλασσοπούλι, Ἀγρίμι, Φιφήν, Χωριατοπούλαν, Φοινικιάν, Νεῖλον, Ἁγιοναυπλίτην, Τρελλὸ Ναυτόπουλο· ἡ Ρίτα μὲ Μαρτιζελίναν, Μπιζού, Ζόζιαν, Λούναν, Νύμφην τοῦ Δάσους, Ἰνές, Μαυρούκαν, Ἱππόλυτον, Φιλύραν, Τρελλὴν Χορεύτριαν, Ἀμυδραν Λάμψιν, καὶ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα Κυκλάδων — ὁ Ἰωνικὸς Οὐρανὲς μὲ Γρηγόριον τὸν Ε', Ἱέρειαν τοῦ Πόνου, Ἐπαναστάτην, Φούριον, Τριανταφυλλέναν, Ἰνές, Φιλύραν, Νιόβην, Καμέλιαν, Ρίταν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Εὔξεινον Πόντον* (κι' ἐγὼ λυπήθηκα, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω; διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. στέλνουν ἔργα *μόνο δικά τους*· εἴτε στὸ μπαοῦλο τοῦ ἀδελφοῦ σου βρῆ ἐς ἐκεῖνο τὸ ποίημα, εἴτε θυμήθηκες τοὺς γονεῖς σου, αὐτὰ εἶναι ἀδιάφορα γιὰ κεῖνον ποὺ βλέπει ὅτι δὲν εἶναι δικό σου καὶ τὸ καταγγέλλει· νὶ ἐγὼ χρωστοῦσα νὰ τὸ πῶ καὶ γιὰ σένα, νὰ μὴν τὸ ξανακάνης, καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους·) *Σοραν Λέζ* (ἡ φάρσα αὐτὴ ἔχει παιχθῆ πρὸ πολλοῦ στῆς Κυθέλης· ἀλλὰ πῶς δὲν ξέρεις ὅτι τώρα ὑπάρχει νόμος περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας καὶ σύμβασις μὲ ὅλα τὰ ξένα Κράτη; τώρα, γιὰ νὰ μεταφράσ) κανεὶς ἔργο χωρὶς ἄδεια πρέπει νὰ ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν πρώτη του ἔκδοση) *Ρεναῖον* (τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πάρα πολύ) *Ὑπερήφανον Ἑλλην*α (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ τὸν Σύλλογό σας· ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη·) *Κρητικὸν Πέλαγος* (ἂν δὲν εἶχες διόλου τὸ ψευδώνυμό σου, σημαίνει ὅτι ἡ ἀπάντησίς σου δὲν ἐλήφθη πρὸς τὸ παρὸν, φωτογραφικὸν διαγωνισμὸν δὲν θὰ κάμω· ναί, οἱ ραμμένοι τόμοι μου ἔχουν κι' ἐξώφυλλον χονδρὸν χρωματιστὸν· εἶναι σὰν βιβλία) *Ἀροκάριαν* (ὄχι, δὲν εἶ. ἡ Μ. Ε. αὐτή· τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο·) *Βοσκοπούλαν* τοῦ *Αἴνου* (ἄργησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, γιατὶ ἄργησε νὰ φθάσῃ ἡ ἐπιταγή· ὡραῖα καὶ τὰ δύο γράμματά σου·) *Μικὰν Γόησσαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ περιμένω·) *Ἄτυχον* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφης συχνά) *Ἄσπρη Γάτα* (σ' ἐνέγραψα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση κι' ἐλπίζω νὰ διακριθῆς·) *Μάκην Σ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὴ θεία σου, τὴν παλιά μου φίλη) *Δαφν. Στρατηλάτην* (ἔχει καλῶς· περιμένω·) *Ε. Μπορ.* (εὐχαριστῶ πολύ, καὶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Ἀλέξ Γ. Σοφ.* (ἔχει καλῶς·) *Σπανιόλαν* (σὲ δέχομαι μὲ μεγάλη χαρά· ἔστειλα γράφε μου·) *Ρ. γολέττον* (εὐχαριστῶ περιμένω) *Πῦλον Μελᾶν* (ἔχει καλῶς·) *Ἰωνικὴν Αὔραν* (ἔστειλα· μπορεῖς εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον μὲ πεντάλεπτον γραμματόσημον·) *Νιόβην* (ναί, γράφε μου ὅσο συχνὰ καὶ πάντα ἐγὼ θὰ σοῦ ἀπαντῶ, ἔστω καὶ μὲ δυὸ λόγια·) *Ἀφελῆ Κυπριοπούλαν* (ἐπιταγὴ δρ. 10 ἐλήφθη κι' ἐπιστώθης·) *Φοῖβον Α. Γ* (τὰ ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολὺ· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φ. ποὺ τοῦ ἔδωσα τὸ ἔνα·) *Κόρδα Α. Γ.* (ναί, αὐτὸ εἶναι, τὸ βρῆκες·) *Ἤρωα τῆς Γροβιᾶς* (πῶ, πῶ, πόσους γέλασες!) *Νέον Ὅμηρον* (ἔχει καλῶς·) *Φιλέρημον* (συνεμορφώθην) *Βάγνερ* (οἱ Ἔπαινοι δὲν ἔχουν ἀμοιβήν·) *Παπαρούναν* τοῦ *Ἀγροῦ* (καλὸ τὰ ξείδι·) *Νέδωνα, Ζαν Ζερβ, Ἐλεύθερον Σμυναῖον, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Τρελλὴν Χορεύτριαν* κτλ. κτλ.

Κατεργαρούλαν. Μελαγχρ. Σαμιωτοπ., Λυπημένον, Διαβάτην, Χρῆστον Παπᾶν, Δοξασμ. Κρητικόπουλο, Ὄνειρο τῆς Κύπρου (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 *Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 2000 οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

281. *Δεξίγριφος.*

Ἕνα σύμφωνον ἂν πάρῃς
Καὶ μιὰ νῆσο Ἑλληνική,
Μὲ αὐτὰ τὰ δυὸ θὰ κάμῃς
Κάποια πόλη Γαλλική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργάρη

282. *Στοιχειόγριφος.*

Ὅπως εἶμαι, ἐγὼ γεμίζω
Ὅπου βρίσκω τὸ κενό·
Ἄνθρωπος θὰ γίνω ἀμέσως
Μ' ἕνα γράμμα στὸ λαιμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τοῦ Γέλωτος

283. *Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου.*

Βασιλοπούλα, στοῦ φρικτοῦ
Ταρτάρου τὴν ἀγκάλη,
Μαζὶ μὲ τόσες μου δελφές.
Αἰώνια βασανίζομαι...
Μὰ ἡ κεφαλή μου κόβεται,
Μοῦ βάζουνε μιὰν ἄλλη,
Ἀπ' τὶς κινήσεις τὶς πολλὲς
Ἀλλοιώτικα τονίζομαι
Καὶ—τί χαρὰ μεγάλη!
Μεταμορφοῦμαι στὸ λεπτὸ
Ἕνα μεγάλο ποταμό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως

234. *Αἴνιγμα.*

Μάντις προφήτης
τ' ἀρσενικό μου·
Βουνὸ τῆς Κρήτης
τὸ θηλυκό μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξα μ. Κρητικόπουλο

285. *Δίζυγον.*

* * * * * * Ὁριζοντίως, ἄνω
* * ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· κάτω, ἀριθμητικὸν ἐπίθετον· κα-
* * * * * * θέτως, κατὰ σειρὰν
* * * * * * ἐξ ἀρ στερῶν: πτη-
* * * * νόν, ἐλληνομάρτυς, οὐ-
* * * * ράνιον σῶμα, πόλις τῆς Ἰαπωνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξαομ. Ἑλλάδος

286. *Ἀστήρ.*

* * * Ὁριζοντίως ἀρχαῖος Θεός· καθέτως Αὐ-
* * * * τοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου. Διαγωνίως φυτὸν
* * * * * \